

Německé co do zákonné a soudní ochrany osoby i jmění v území republiky Československé — bez újmy platných zákonů jazykových — téhož postavení jako příslušníci republiky Československé a mohou za tím účelem dovolávat se soudů a jednati tam za těchto podmínek jako tuzemci. Ježto stěžovatel nesporně má bydliště v Československé republice, v obvodu okresního soudu v Děčíně, má tu též obecné sudiště (§ 66 j. n.) a podle § 71 j. n. sdílejí manželské děti sudiště otcovo a podle § 109 j. n. řídí se tím i příslušnost ve věcech opatrovnických, byl okresní soud v Děčíně též oprávněn, by určil zvýšení dříve jím již stanoveného výživného nezletilé dceři stěžovatele, stejným způsobem jako příslušníkům Československého státu, t. j. v nesporném řízení. Rekursní soud však ani nepochybil, použiv pro rozhodnutí ustanovení hmotného práva říše Německé, ano není sporno, že stěžovatel i jeho nezletilá dcera jsou státními příslušníky republiky Německé, a an byl skutkový podklad pro uplatňovaný nárok, poměr rodinný, založen v říši Německé, a předpisy československého občanského zákona, týkající se nároku manželských dětí na výživné, nemají povahy tak absolutně velicí, že by naprosto vylučovaly v tomto případě použití cizozemského práva státu říše Německé (srv. Walker: Internationales Privatrecht 1922 str. 698, Mayr: System I. str. 54). Z ustanovení § 1606 německého obč. zák. správně dolíčil rekursní soud, že vyživovací povinnost manželského otce předchází před povinností matčinou. Že by nezletilá dcera stěžovatelova měla vlastní jmění, z něhož požitky by patřily matce, nebylo v řízení uplatněno a stěžovatel ani v dovolacím rekursu netvrdí, že takové jmění nezletilá jeho dcera skutečně má, a nebylo proto třeba v tomto směru konati šetření.

Čís. 8811. viz ročník 12.014, 14.7.23

Není změnou žaloby ve smyslu § 235 c. ř. s., dodává-li se k původnímu žalobnímu důvodu ještě důvod další. Takové doplnění jest přípustné, třebaže nejsou splněny předpoklady § 235 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, R I 168/29.)

Žalobkyně domáhala se na žalované zaplacení za zboží dodané prý žalované a jejímu manžel. Za ústního líčení uvedla žalobkyně jako další žalobní důvod, že žalovaná převzala zboží od svého manžela (§ 1409 obč. zák.). Soud první stolice nepřipustil změnu žaloby rozšířením na nový žalobní důvod. Rekursní soud připustil rozšíření žalobního důvodu. Důvody: Změnou žaloby podle § 235 c. ř. s. jest, když se skutkové okolnosti, které jest podle § 226 c. ř. s. v žalobě uvést a na kterých se žalobcův nárok zakládá, změni tak, že vzniká jiný důvod žalobní. V rozepři, o kterou jde, uplatňoval žalobce jako žalobní důvod prodej zboží a jeho dodání straně žalované, avšak při roku o ústním jednání dne 9. listopadu 1928 přednesla žalující strana, že po vyrovnávacím řízení proti manžel. žalované strany převzala žalovaná

strana zboží svého manžela, vyžádavši si později živnostenský list, že zboží to měla na výročním trhu vyložené a že tedy také z tohoto důvodu jest povinna zaplatiti. Kdežto tedy původně v žalobě se žalobce dovolával jako důvodu žalobního smlouvy trhové, rozšířil důvod žalobní také na ručení žalované strany ve smyslu § 1409 obč. zák. Jde proto skutečně o změnu žalobního důvodu, kterou má na mysli § 235 c. ř. s., proti níž se žalovaná strana ohradila. I přes toto ohrazení však měl první soudce jednání také o tomto rozšířeném žalobním důvodu připustiti, poněvadž nebylo se obávati značného stížení ani průtahu jedrání (§ 235 třetí odstavec c. ř. s.), to tím méně, any důkazy, kterými se nabízela žalující strana tento nový důvod žalobní prokázati, byly po ruce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu, jímž se žalovaná brání proti připuštění změny žaloby rekursním soudem, nelze přiznati oprávnění. V projednávaném případě nejde vůbec o změnu žaloby po rozumu § 235 c. ř. s. Žalobce, uváděje ve sporu dodatně, že žalovaná obchod a zboží od svého manžela, o němž jest zjištěno, že dluhované zboží od žalobce odebral, převzala a že také z tohoto důvodu (§ 1409 obč. zák.) jest mu povinna zažalovanou pohledávku zaplatiti, neupustil od původního důvodu žaloby, že prodal a dodal žalované a jejímu muži zboží, které mu zaplacené nebylo, nýbrž, ponechávaje tento původní důvod žaloby i na dále v platnosti, doplnil toliko žalobu, dodávaje k původnímu důvodu zažalovaného nároku důvod další. Změnou žaloby ve smyslu § 235 c. ř. s. rozumí se však, pokud jde o změnu právního důvodu žaloby, případ, kde na místo původního důvodu nastupuje důvod jiný, nikoli, když k původnímu žalobnímu důvodu dodává se ještě důvod další. (Neumann u § 235, Hora, II. díl, str. 170.) Na takové doplnění žaloby nevztahuje se § 235 c. ř. s., doplnění takové není podle tohoto § nepřipustné, pokud se týče přípustné jen za předpokladů tam uvedených a rekursní soud, změniv usnesení prvního soudu, jímž doplnění žaloby nebylo připuštěno a připustiv doplnění to, nepochybil.

Čís. 8812.

Z toho, že majitel domu přijímal dále činži placenou z bytu od toho, kdo zůstal v bytu, ač skutečný nájemník byt opustil, nelze usuzovati na jeho vůli (§ 863 obč. zák.) propustiti nájemníka z nájemní smlouvy a přijati plátce za nájemníka.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, Rv I 398/29.)

Od žalovaného měl najatý byt Antonín H., jenž se napotom z bytu vystěhoval. V bytě zůstal pak žalobce. Žalobou, o niž tu jde, domáhal